

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETVRTO ODJELJENJE

PREDMET NOVOVIĆ PROTIV CRNE GORE

(Predstavka br. 13210/05)

PRESUDA

STRAZBUR

23. oktobar 2012. godine

*Ova presuda postaće pravosnažna u okolnostima izloženim u članu 44 stav 2
Konvencije. U njoj može doći do redaktorskih izmjena.*

U predmetu Novović protiv Crne Gore,

Evropski sud za ljudska prava (Četvrto odjeljenje), zasijedajući u Vijeću u sastavu:

Lech Garlicki, *predsjednik*,
David Thór Björgvinsson,
Päivi Hirvelä,
George Nicolaou,
Ledi Bianku,
Zdravka Kalaydjieva,
Nebojša Vučinić, *sudije*,

i Fatoş Aracı, *zamjenik Sekretara odjeljenja*,

nakon vijećanja bez prisustva javnosti na dan 2. oktobar 2012. godine,
donosi sljedeću presudu usvojenu toga dana:

POSTUPAK

1. Predmet je pokrenut predstavkom (br. 13210/05) protiv Crne Gore koju je 2. aprila 2005. godine Sudu po članu 34 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: Konvencija) podnio državljanin Crne Gore, g. Miladin Novović (u daljem tekstu: podnosilac predstavke).

2. Podnosioca predstavke zastupao je g. Mirović, advokat sa praksom u Baru. Crnogorsku Vladu (u daljem tekstu: Vlada) zastupao je njen zastupnik, g. Pažin.

3. Podnosilac se, naročito, žalio na dužinu postupka za vraćanje na posao.

4. Dana 28. juna 2010. godine o predstavci je obaviještena Vlada. Takođe je odlučeno da se u isto vrijeme odlučuje o prihvatljivosti i meritumu predstavke (član 29 stav 1).

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnosilac predstavke rođen je 1939. godine u Sutomoru gdje i živi.

6. Dana 25. juna 1991. godine podnosilac predstavke proglašen je tehnološkim viškom.

7. Dana 29. juna 1991. godine i 2. decembra 1993. godine podnosilac predstavke predao je dva zahtijeva kojima traži vraćanje na posao i naknadu štete, jedan protiv bivšeg poslodavca, a jedan protiv institucije koja je u

međuvremenu preuzela funkcije od njegovog bivšeg poslodavca (*Republički zavod za geodetske i imovinsko pravne poslove*; (u daljem tekstu: Institucija).

8. Dana 28. februara 1994. godine Osnovni sud u Baru presudio je protiv podnosioca predstavke po njegovoj tužbi protiv Institucije.

9. Dana 27. maja 1994. godine Viši sud u Podgorici preinačio je tu presudu i presudio u korist podnosioca predstavke.

10. Dana 9. novembra 1994. godine dva postupka spojena su u jedan. Istog dana Osnovni sud u Baru presudio je po tužbi protiv bivšeg poslodavca i dosudio podnosiocu predstavke naknadu štete. Ova presuda postala je pravosnažna u januaru 1995. godine. Postupak protiv Institucije je nastavljen.

11. Na dan 30. maja 1995. godine Vrhovni sud u Podgorici poništio je dvije presude koje su donesene u odnosu na Instituciju (v. stavove 8 i 9 ove presude) i naložio ponovno suđenje.

12. Izgleda da je 8. decembra 1999. godine Osnovni sud u Baru donio odluku da je tužba podnosioca predstavke povučena, a tu odluku je izgleda poništio Viši sud u Podgorici dana 16. maja 2000. godine.

13. Dana 27. februara 2006. godine Osnovni sud u Baru presudio je protiv podnosioca predstavke.

14. Dana 4. novembra 2008. godine Viši sud u Podgorici potvrdio je ovu presudu.

15. Dana 16. juna 2009. godine Vrhovni sud u Podgorici odbacio je zahtjev podnosioca predstavke za reviziju.

II. RELEVANTNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

A. Ustav Crne Gore iz 2007. godine, objavljen u Službenom listu Crne Gore br. 1/07

16. U članu 149 Ustava predviđa se da Ustavni sud odlučuje o ustavnoj žalbi predatoj zbog navodne povrede ljudskog prava ili slobode koja se jemči Ustavom, nakon što su iscrpljeni svi ostali djelotvorni pravni lijekovi.

17. Ovaj Ustav stupio je na snagu 22. oktobra 2007. godine.

B. Zakon o Ustavnom sudu Crne Gore; objavljen u Službenom listu Crne Gore br. 64/08

18. U članu 48 predviđa se da se ustavna žalba može uložiti protiv pojedinačne odluke državnog organa, upravnog organa, organa lokalne samouprave ili pravnog lica koje vrši javna ovlašćenja, za povrede ljudskih prava i sloboda koje se jemče Ustavom, nakon što su iscrpljeni svi drugi djelotvorni domaći pravni lijekovi.

19. U članovima 49 - 59 predviđaju se dodatni detalji vezani za procesuiranje ustavnih žalbi. Konkretno, član 56 predviđa da kada Ustavni sud utvrdi povredu ljudskog prava ili slobode, on poništava spornu odluku u cjelosti ili dijelom i nalaže da predmet ponovo ispita isti organ koji je donio poništenu odluku.

20. Ovaj Zakon stupio je na snagu 4. novembra 2008. godine.

C. Zakon o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku; objavljen u Službenom listu Crne Gore br. 11/07)

21. Ovim Zakonom se predviđa, u određenim okolnostima, mogućnost da se dug postupak ubrza putem kontrolnog zahtjeva, te mogućnost da se tužiocima dosudi naknada štete po tužbi za pravično zadovoljenje.

22. Član 33 stav 3 predviđa, između ostalog, da se tužba za pravično zadovoljenje podnosi Vrhovnom sudu najkasnije šest mjeseci nakon datuma prijema pravosnažne odluke donesene u spornom postupku.

23. Član 44, naročito, predviđa da se ovaj Zakon primjenjuje retroaktivno na sve postupke od 3. marta 2004. godine, ali da se uzima u obzir i trajanje postupka prije tog datuma.

24. Ovaj Zakon stupio je na snagu 21. decembra 2007. godine, ali se u njemu ne pominju predstavke koje se odnose na dužinu trajanja postupka koje su već predate Sudu.

D. Zakon o parničnom postupku iz 1977. godine; objavljen u Službenom listu Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije br. 4/77, 36/77, 6/80, 36/80, 43/82, 72/82, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, i Službenom listu Savezne Republike Jugoslavije br. 27/92, 31/93, 24/94, 12/98, 15/98 i 3/02)

25. Član 434 predviđa da o radnim sporovima sudovi treba da odlučuju u hitnom postupku.

E. Zakon o parničnom postupku iz 2004. godine; objavljen u Službenom listu Republike Crne Gore br. 22/04, 28/05 i 76/06)

26. Ovaj Zakon stupio je na snagu 10. jula 2004. godine i time je stavljen van snage Zakon o parničnom postupku iz 1977. godine.

27. Tekst člana 434 Zakona o parničnom postupku iz 2004. godine odgovara članu 434 Zakona o parničnom postupku iz 1977. godine.

F. Relevantna domaća sudska praksa

28. Između 1. januara 2008. godine i 30. septembra 2009. godine predate su dvadeset i dvije tužbe za pravično zadovoljenje, od čega je šesnaest riješeno dok se šest još ispituje. U jednom slučaju sudovi su tužiocu dosudili naknadu nematerijalne štete zbog dužine parničnog postupka. Između 1. januara 2010. godine i 30. aprila 2011. godine ispitano je još petnaest tužbi za pravično zadovoljenje, od kojih su u tri sudovi dosudili naknadu štete.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANA 6 STAV 1 KONVENCIJE

A. U odnosu na dužinu postupka

29. Podnosilac predstavke žalio se da je dužina postupka nekompatibilna uslovu "razumnog roka" koji je propisan u članu 6 stav 1 Konvencije, čiji relevantni dio glasi:

“Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ... ima pravo na... raspravu u razumnom roku pred... sudom...”.

1. Prihvatljivost

(a) Argumenti strana

30. Vlada je navela da podnosilac predstavke nije iscrpio sve djelotvorne domaće pravne lijekove koji su mu bili na raspolaganju. Konkretno, on nije uložio kontrolni zahtjev niti podnio tužbu za pravično zadovoljenje koji su predviđeni Zakonom o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku (v. stav 21 ove presude). On takođe nije iskoristio ustavnu žalbu (v. stavove 16 - 20 ove presude).

31. Podnosilac predstavke podnio je komentare nakon predviđenog roka, koji zbog toga nisu prihvaćeni u spise predmeta.

(b) Relevantni principi

32. Sud ponavlja da, prema njegovoj utvrđenoj sudskoj praksi, svrha pravila o domaćim pravnim lijekovima iz člana 35 stav 1 Konvencije jeste da se stranama ugovornicama pruži prilika da spriječe ili isprave navodne povrede prije nego što se predaju Sudu.

33. Međutim, jedini pravni lijekovi za koje Konvencija propisuje da moraju biti iscrpljeni su oni koji se odnose na navodne povrede i oni koji su

PRESUDA U PREDMETU NOVOVIĆ PROTIV CRNE GORE

u isto vrijeme dostupni i dovoljni (v. *Selmouni protiv Francuske* [GC], br. 25803/94, stav 75, ECHR 1999 V, *McFarlane protiv Irske* [GC], br. 31333/06, stav 107, ECHR 2010-...).

34. Postojanje takvih lijekova mora biti dovoljno sigurno ne samo u teoriji već i u praksi, i ukoliko to nije slučaj oni nemaju propisanu dostupnost i djelotvornost. Zadatak je tužene države da utvrdi da su ovi različiti uslovi ispunjeni (v. *Vernillo protiv Francuske*, 20. februar 1991. godine, stav 27, Serija A br. 198, i *Dalia protiv Francuske*, 19. februar 1998. godine, stav 38, *Izveštaji* 1998-I).

35. Kada se zadovolji ovaj teret dokazivanja, onda je zadatak podnosioca predstavke da utvrdi da pravni lijekovi koje je ponudila Vlada zapravo jesu bili upotrebljeni ili su iz nekog razloga bili neadekvatni ili nedjelotvorni u konkretnim okolnostima predmeta, ili da su postojale posebne okolnosti koje njega ili nju oslobađaju od obaveze da ispuni uslov da te lijekove iscrpi (v. *Dankevich protiv Ukrajine*, br. 40679/98, stav 107, 29. april 2003. godine).

36. Odlučujuće pitanje u ocjeni djelotvornosti pravnog lijeka za pritužbe na dužinu postupka jeste da li je bilo moguće da se podnosiocu predstavke obezbijedi neposredno i brzo pravno sredstvo, a ne indirektna zaštita prava koja se garantuju po članu 6 (v. *Scordino protiv Italije (br. 1)* [GC], br. 36813/97, stav 195, ECHR 2006, i *Sürmeli protiv Njemačke* [GC], br. 75529/01, stav 101, 8. jun 2006. godine). Konkretno, pravni lijek ove vrste je "djelotvoran" ako se može upotrijebiti ili da ubrza odluku sudova koji rješavaju predmet ili da pruži strani u postupku adekvatno sredstvo protiv kašnjenja u postupku do kojih je već došlo (v. *Kudła protiv Poljske* [GC], br. 30210/96, stavovi 157-159, ECHR 2000-XI; *Mifsud protiv Francuske* (dec.), [GC], br. 57220/00, stav 17, ECHR 2002-VIII; i *Sürmeli protiv Njemačke* [GC], citirano ranije u tekstu ove presude, stav 99).

37. Sud ponavlja da se o djelotvornosti nekog konkretnog pravnog lijeka obično cijeni u odnosu na datum na koji je podnešena predstavka (v. npr. *Baumann protiv Francuske*, br. 33592/96, stav 47, ECHR 2001-V (izvodi)), s tim što od ovog pravila postoje izuzeci koji se mogu opravdati konkretnim okolnostima svakog predmeta (v. *Nogolica protiv Hrvatske* (dec.), br. 77784/01, ECHR 2002-VIII).

(c) Ocjena Suda

(i) U odnosu na kontrolni zahtjev

38. Sud je već izrazio stav da bi bilo nerazumno tražiti od podnosioca predstavke da pokuša sa kontrolnim zahtjevom na osnovu Zakona o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku u predmetu gdje je domaći postupak bio u toku niz godina prije uvođenja ovog zakonskog instrumenta i kada se iz podneska Vlade ne može izvući zaključak o njegovoj djelotvornosti (v. *mutatis mutandis*, *Boucke protiv Crne Gore*, br. 26945/06, stavovi 72-74,

21. februar 2012. godine, kao i *Živaljević protiv Crne Gore*, br. 17229/04, stavovi 60-65, 8. mart 2011. godine). Sud je, međutim, zadržao pravo da ponovo razmotri ovaj svoj stav ukoliko Vlada pokaže, u odnosu na neke konkretne predmete, da je ovaj pravni lijek djelotvoran (v. *Boucke*, citiran ranije u tekstu ove presude, stav 71, i *Živaljević*, citiran ranije u tekstu ove presude, stav 66).

39. U svjetlu činjenice da je postupak o kome je ovdje riječ bio u toku više od 16 godina i 5 mjeseci prije nego što je na snagu stupio Zakon o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku, od čega je više od tri godine i devet mjeseci proteklo nakon što je Konvencija stupila na snagu u odnosu na tuženu državu, i da nije predana novija sudska praksa koja bi se odnosila na efikasnost ovog konkretnog pravnog lijeka, Sud ne vidi razlog da odstupi od svog ranijeg nalaza i smatra da bi bilo nerazumno da se od podnosioca predstavke traži da iskoristi ovo pravno sredstvo (v. *Boucke*, citiran ranije u tekstu ove presude, stav 74; v. također *Živaljević*, citiran ranije u tekstu ove presude, stavovi 60-65). Prigovor Vlade u ovom smislu stoga se mora odbaciti.

(ii) u odnosu na tužbu za pravično zadovoljenje

40. Sud konstatuje da je podnosilac predstavke podnio svoju predstavku 2. aprila 2005. godine, što je više od 2 godine i 8 mjeseci prije nego što je tužba za pravično zadovoljenje uvedena Zakonom o zaštiti prava na suđenje u razumnom roku (v. stavove 1 i 24 ove presude). Stoga, u vrijeme kada je podnosilac predstavke podnio svoju predstavku Sudu, nije bilo dostupnog domaćeg pravnog lijeka koji bi mu omogućio da dobije zadovoljenje za odugovlačenja postupka, s tim što se djelotvornost nekog konkretnog pravnog lijeka ocjenjuje u odnosu na datum na koji je podnesena predstavka (v. *Baumann protiv Francuske*, citirano ranije u tekstu ove presude, stav 47).

41. Iako je Sud dozvolio izuzetak od ovog pravila, to je obično bilo u slučajevima gdje je konkretni domaći zakonski instrument koji se odnosi na dužinu postupka donesen kao odgovor na veliki broj predstavki koje su već bile otvorene pred Sudom, što je ukazivalo na sistemski problem u tim državama. Ti zakoni također su u sebi sadržali prelazne odredbe kojima su se u nadležnost domaćih sudova stavljali i predmeti koji su već bili u toku pred ovim Sudom (v. *Grzinčič protiv Slovenije*, br. 26867/02, stav 48, 3. maj 2007. godine; *Charzyński protiv Poljske* (dec.), br. 15212/03, stav 20, ECHR 2005-V; i *Brusco protiv Italije* (dec.), br. 69789/01, ECHR 2001-IX). Uzevši u obzir ove argumente, Sud je bio mišljenja da tim državama treba pružiti priliku da same spriječe ili isprave navodne povrede i stoga je dozvolio izuzetak od gore navedenog pravila.

42. Za razliku od situacije u gore pomenutim predmetima, relevantni zakon u Crnoj Gori nije donesen kao odgovor na brojne predstavke po kojima su postupci u toku pred ovim Sudom, niti se u njemu nalaze prelazne

odredbe bilo koje vrste koje bi se odnosile na predstavke po kojima je postupak u toku pred ovim Sudom (v. stav 24 ove presude). Stoga je nejasno da li bi domaći sudovi uopšte odlučivali o meritumu tužbe podnosioca predstavke za pravičnim zadovoljenjem da ju je on i podnio.

43. Sud takođe konstatuje da se od podnosioca predstavke ne može tražiti da iskoristi ovo pravno sredstvo u ovoj fazi, pošto je u njegovom predmetu već odavno došlo do zastare kada je riječ o upotrebi ovog pravnog sredstva (v. stavove 15 i 22 ove presude)

44. Razmotrivši konkretne okolnosti ovog predmeta kako su gore navedene, Sud smatra da podnosilac predstavke nije imao obavezu da iskoristi ovo konkretno pravno sredstvo (v. *mutatis mutandis*, *Vinčić i drugi protiv Srbije*, br. 44698/06 et seq. stav 51, 1. decembar 2009. godine, i *Cvetković protiv Srbije*, br. 17271/04, stav 41, 10. jun 2008. godine). Prigovor Vlade stoga se mora odbaciti.

(iii) u odnosu na ustavnu žalbu

45. Sud je već izrazio stav da ustavna žalba ne može da se smatra djelotvornim pravnim lijekom za dužinu postupka (v. *mutatis mutandis*, *Boucke*, citirano ranije u tekstu ove presude, stav 79; v. takođe i *Mijušković protiv Crne Gore*, br. 49337/07, stav 73-74, 21. septembar 2010. godine). Sud ne vidi razloga da u ovom konkretnom predmetu bude drugačijeg stava. Prigovor Vlade stoga se mora odbaciti.

(iv) Zaključak

46. Sud konstatuje da pritužba podnosioca predstavke nije očigledno neosnovana u smislu člana 35 stav 3 (a) Konvencije. Sud dalje navodi da ona nije neprihvatljiva ni po kom drugom osnovu. Stoga se ona mora proglasiti prihvatljivom.

2. Meritum

47. Vlada nije dala nikakav komentar.

48. Podnosilac predstavke nije predao komentare u roku koji je odredio Sud (v. stav 31 ove presude).

49. Sud ponavlja da se o tome da li je dužina nekog postupka razumna mora cijeniti u svjetlu okolnosti konkretnog predmeta i uzevši u obzir kriterijume koji su predviđeni u sudskoj praksi Suda, naročito složenost predmeta, ponašanje strana i relevantnih organa vlasti i značaj predmeta spora za podnosioca predstavke (v. između ostalog, *Mikulić protiv Hrvatske*, br. 53176/99, stav 38, ECHR 2002-I).

50. U ocjeni da li je kašnjenje u ovom predmetu razumno, mora se takođe uzeti u obzir i status radnog spora na datum ratifikacije (v. *mutatis mutandis*, *Styranowski protiv Poljske*, 30. oktobar 1998. godine, stav 46, *Izveštaji o presudama i odlukama* 1998-VIII).

51. Sud podsjeća da su postupci vezani za vraćanje na posao od "ključnog značaja" za tužioce i da, kao takvi moraju da se rješavaju "ekspeditivno" (v. *Guzicka protiv Poljske*, br. 55383/00, stav 30, 13. jul 2004. godine, i *Georgi Georgiev protiv Bugarske*, br. 22381/05, stav 18 *in fine*, 27. maj 2010. godine). I zaista, ovaj zahtjev je i dodatno pojačan kada je riječ o državama gdje domaće pravo predviđa da se takvi predmeti moraju rješavati sa naročitom hitnošću (v. *mutatis mutandis*, *Borgese protiv Italije*, 26. februar 1992. godine, stav 18, Serija A br. 228-B; v. takođe stavove 25 - 27 ove presude). Sud je već utvrdio da je period od četiri godine i mjesec dana za tri nivoa nadležnosti u postupku koji se odnosi na vraćanje lica na posao predug i da predstavlja povredu člana 6 stav 1 Konvencije (v. *Simić protiv Srbije*, br. 29908/05, stavovi 16 i 21, 24. novembar 2009. godine).

52. Što se tiče ovog predmeta, Sud konstatuje da su sporni postupci bili u nadležnosti Suda *ratione temporis* u periodu od pet godina i tri mjeseca nakon što je tužena država ratifikovala Konvenciju 3. marta 2004. godine, a da je prije tog datuma proteklo još dvanaest godina i osam mjeseci.

53. Sud dalje konstatuje da po prirodi tužba Podnosioca predstavke nije bila naročito složena i da u spisima predmeta nije bilo ništa što bi ukazivalo na to da je on doprinio dužini spornog postupka.

54. Uzevši u obzir kriterijume predviđene u svojoj jurisprudenciji i domaćem pravu (v. naročito stavove 49-51 i 25-27 ove presude, tim redom), te okolnosti ovog predmeta, Sud smatra da je cjelokupna dužina spornog postupka takva da ne ispunjava uslov razumnog roka (v. *mutatis mutandis*, *Stanković protiv Srbije*, br. 29907/05, stav 35, 16. decembar 2008. godine, i *Simić protiv Srbije*, citirano ranije u tekstu ove presude, stavovi 18 - 21).

55. Stoga se utvrđuje da je došlo do povrede člana 6 stav 1 Konvencije.

B. U odnosu na ishod postupka

56. Po članu 6 stav 1 Konvencije, podnosilac predstavke implicitno se žalio i na ishod gore pomenutog postupka.

57. Sud ponavlja da nije njegova funkcija da se bavi greškama u činjenicama ili pravu koje su navodno počinili domaći sudovi ukoliko oni nisu povrijedili prava i slobode koje se štite u Konvenciji, a i kada jesu on to može činiti samo u toj mjeri (v. *García Ruiz protiv Španije* [GC], br. 30544/96, stav 28, ECHR 1999-I), niti je zadatak Suda da funkcioniše kao žalbeni sud za odluke koje su donijeli domaći sudovi (v. *Melnychuk protiv Ukrajine* (dec), br. 28743/03, ECHR 2005-IX).

58. Slijedi da je ovaj dio predstavke očigledno neosnovan i mora se kao takav odbaciti po članu 35 stavovi 3(a) i 4 Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANA 41 KONVENCIJE

59. Član 41 Konvencije predviđa:

PRESUDA U PREDMETU NOVOVIĆ PROTIV CRNE GORE

“Kada Sud utvrdi povredu Konvencije ili protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice o kojoj je riječ omogućava samo djelimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj stranci.”

60. U svojim zakašnjelim napomenama podnosilac predstavke pomenuo je zahtjev za pravičnu naknadu koji je podnio u svom formularu za predstavku: 27.195 eura za naknadu štete i 7.500 eura za troškove i izdatke koje je pretrpio pred domaćim sudovima.

61. Vlada je osporila ovaj zahtjev.

62. U dopisu Suda od 4. novembra 2010. godine podnosilac predstavke pozvan je da preda zahtjev za pravičnu naknadu u roku koji je određen za predaju njegovih napomena o meritumu i Sud ga je podsjetio da ukoliko to ne uradi to za sobom povlači posljedicu da Vijeće ili neće dosuditi pravičnu naknadu ili će dijelom odbaciti zahtjev. Podnosilac predstavke obaviješten je i da se to primjenjuje čak i ako je naveo svoje želje u ovom smislu u ranijoj fazi postupka. Iako je imao pravnog zastupnika podnosilac predstavke predao je zahtjev za pravičnu naknadu tek nakon isteka predviđenog roka. Sud stoga nije dosudio naknadu štete (v. *mutatis mutandis*, *Boucke protiv Crne Gore*, citirano ranije u tekstu ove presude, stav 99).

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Proglašava* pritužbe koje se odnose na dužinu postupka prihvatljivima, a ostatak predstavke neprihvatljivim;
2. *Nalazi* da je došlo do povrede člana 6 stav 1 Konvencije;
3. *Odbacuje* zahtjev podnosioca predstavke za pravičnu naknadu.

Sačinjeno na engleskom jeziku i dostavljeno u pisanoj formi dana 23. oktobra 2012. godine, po pravilu 77 stavovi 2 i 3 Poslovnika Suda.

Fatoş Aracı
Zamjenik sekretara

Lech Garlicki
Predsjednik